Mekkelilerin İslâmiyet'e karşı çıkmalarının nedenleri;

* İslâmiyet'in kölelere diğer insanlarla aynı hakkı tanıması
* İslâmiyet'in putlara tapmayı yasaklaması
* İslâmiyet'te öldükten sonra dirilme inancının olması
* Arap kabileleri arasında rekabet olması
* Arapların kabilelerine ve geçmişlerine bağlılıkları
* İslamiyette ki sosyal adalet (özellikle zekat)
* İslamiyette ki emir ve yasaklar (içki, zina ve kumarın yasak oluşu)

Etkili olmuştur.

3.2. Müşriklerin İslam Davetine Karşı Çıkma Sebepleri

Geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olan Mekkeliler **"Onlara, Allah'ın indirdiğine ve Resul'e gelin denildiği vakit, 'Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol) bize yeter.' derler..."** ayetinde de belirtildiği gibi atalarının inanışlarını terk etmemişlerdir. Bu sebeple ayetin devamında; **"... Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi?"**[48] şeklinde atalarının yanlış yolda olduğunu açıkça beyan eden ifadeler sebebiyle İslam'a karşı büyük bir mücadeleye girişmişlerdir. Zira İslam, Mekkeli müşriklerin sadece atalarını değil mutlak doğru kabul ettikleri inanç ve ibadetlerini de eleştiriyordu.[49] Bu durum karşısında öfkeye kapılan kabile ileri gelenleri Hz. Peygamber ve Müslümanları düşman kabul etmişlerdir.

44 W. Montgomery Watt, Muhammed Mekke'de, s. 88-96.
45 bk. İbrahim Sarıçam, Hz. Muhammed ve Evrensel Mesajı, s. 87.
46 Buhârî, Menâkıb, 1.
47 Mevlana Şibli, Peygamberimizin Hayatı, s. 59-61.
48 Mâide suresi, 104. ayet.
49 bk. Yûnus suresi, 18. ayet; Furkân suresi, 55. ayet.

Müşriklerin dinî sebepler dışında siyasi ve ekonomik kaygılarla da İslam'a karşı çıktıkları Kur'an'da şöyle ifade edilmiştir: **"Biz seninle beraber doğru yola uyarsak yurdumuzdan atılırız, dediler…"[50]** Ayette de belirtildiği gibi putperestliğin ortadan kalkmasıyla birlikte Kâbe'nin kutsiyetini kaybedeceğinden endişe eden müşrikler ayrıca Mekke ekonomisinin de bu durumdan olumsuz etkileneceğini düşünüyorlardı. Zira İslam'a düşmanlık etmede öncü olanların aynı zamanda Mekke'nin zengin tüccarları olması, müşriklerin Hz. Peygamber'le mücadele ederken şahsi menfaatlerini de korumayı amaçladıklarını gösterir.

Kureyşli kabile reislerinin çıkarlarını korumak adına giriştikleri mücadelede itiraz ettikleri bir diğer husus Hz. Peygamber'in sosyal konumuydu. Çünkü onlara göre lider olmak için büyük bir servete ve çok çocuğa sahibi olmak gerekiyordu. Bu özelliklere sahip olmadığını düşündükleri Hz. Muhammed'in(s.a.v.) risalet görevini üstlenmiş olmasını kabullenemediler. Zira bu makama ondan daha layık olan insanların var olduğuna inanıyorlardı. Kureyş'in düşüncesine göre peygamberlik, ilahî kelamın ifadesiyle **"… Bu Kur'an iki şehirden bir büyük adama indirilse olmaz mıydı?"[51]** dedikleri Mekkeli ve Taifli kabile reislerinin hakkıydı.

YORUMLAYALIM

Müşriklerden Velid b. Muğire şöyle demiştir: "Ben Kureyş kabilesinin büyüğü ve efendisi olayım da bir kenara bırakılayım. Bu nasıl olur? Benim yerime Muhammed'e mi ayetler indirilir? Amr b. Umeyr, Sakif kabilesinin başkanı olarak o da mı bir kenara bırakılsın. İkimiz Mekke ve Taif'in efendisi ve lideri olduğumuz hâlde Muhammed'e mi vahiy gelecek? Bu mümkün mü?"

(İbn Hişâm, es-Sîre, C 1, s. 387.)

Yukarıdaki metinden hareketle müşriklerin risalete bakışını yorumlayınız.

Hz. Peygamber'in tebliğini sürdürürken Kureyşliler arasında sınıf farkı gözetmemesi kabile reislerinin itiraz ettiği bir diğer husustu. Allah Resulü'nün(s.a.v.) davetine icabet eden fakir ve köleler ile aynı dine mensup olmayı gururlarına yediremeyen müşrikler, kölelerinin Müslüman olmasını da bir nevi kendilerine isyan olarak görüyorlardı. Diğer taraftan İslam'ın inananları kardeş ilan etmesi, üstünlüğü zenginlik ve nüfuzla belirlemek yerine takva ile ölçmesi[52] onlar için alışageldikleri sosyal düzenin bozulması anlamına geliyordu. Mekkeliler bu sebeple mevcut konumlarını tehdit ettiğini düşündükleri İslam'la mücadeleyi seçtiler.

İslam'ın dünya hayatında yapılan her şeyin karşılığının ahirette görüleceğine dair inancı müşrikleri rahatsız ediyordu. Zira onlar düşkün oldukları içki, kumar ve fuhuş gibi kötü alışkanlıklar ve haksız kazanç elde etmek adına yaptıkları zulümler sebebiyle ölümden sonraki hayatta hesap vermek zorunda olmaktan hiç memnun olmamışlardı. Kur'an'ın ifadesiyle onlar şöyle düşünüyorlardı; **"… Hayat ancak bu dünyada yaşadığımızdır. Ölürüz ve yaşarız. Bizi ancak zaman helak eder…"[53]**

Müşriklerin daha önceki ümmetlerin peygamber kıssalarından etkilenerek zihinlerinde oluşturdukları yanlış algıya göre peygamberin insanüstü bir varlık olması gerekiyordu. Dolayısıyla kendileri gibi yiyip içen, ailesinin rızkı için uğraşan Hz. Peygamber'in de iddialarını destekleyecek bir hayat sürmesini bekliyorlardı. Bu sebeple Hz. Peygamber'den yerin altındaki hazineleri çıkartmasını, sular akıtmasını, ölmüş atalarından bazılarını diriltmesini istiyorlar, bunları gerçekleştirmedikçe de risaletini kabul etmeyeceklerini söylüyorlardı.[54] Allah Resulü'nün(s.a.v.) bu isteklere cevabı ise daima Kur'an'ın diliyle şu şekilde oluyordu: **"… Ben size, Allah'ın hazineleri**

50 Kasas suresi, 57. ayet.
51 Zuhruf suresi, 31. ayet.
52 bk. Hucurât suresi, 10, 13. ayetler.
53 Câsiye suresi, 24. ayet.
54 İzzet Derveze, Kur'an'a Göre Hz. Muhammed'in Hayatı, C 1, s. 380-381.

benim yanımdadır, demiyorum. Ben gaybı da bilemem. Size, ben bir meleğim de demiyorum. Ben, sadece bana vahyolunana uyarım…”[55]

Müşriklerin Hz. Peygamber'in tebliğine karşı çıkmalarının diğer bir sebebi Kureyş içinde yaşanan geçmişe dayalı kabile rekabetidir. Çünkü geleneklere körü körüne duyulan bağlılık neticesi ortaya çıkan kabile asabiyeti tabiatıyla kabileler arası mücadeleyi de beraberinde getirmiştir. Haşimoğulları'ndan bir peygamber çıkması üzerine bu soyun kendilerine üstünlük sağlamasından korkan diğer kabileler, bu sebeple bütün güçleriyle Hz. Peygamber'e karşı çıkarak İslam'ın yayılmasını engellemeye çalışmışlardır. İslam'ın azılı düşmanlarından Ebu Cehil'in, Hz. Peygamber'in şahsında söylediği "Biz şimdiye kadar Abdümenafoğulları ile şan ve şeref için mücadele ettik durduk. Onlar halka yemek yedirdiler, biz de yedirdik. Onlar halka bağışta bulundular biz de bulunduk. Onlar arabuluculuk yaparak diyet üstlendiler, biz de üstlendik. Sonunda aynı dereceye ulaşarak neredeyse burun buruna giden yarış atı konumuna geldik. Şimdi onlar 'Bizim içimizden kendisine vahiy gelen bir peygamber var.' diyorlar. Biz bunun dengini nereden bulup çıkaracağız. Vallahi bu sebeple onu hiçbir zaman tasdik etmeyeceğiz."[56] şeklindeki sözleri, kabile asabiyetinin İslam'ı inkâr edişte oynadığı rolü açıkça ortaya koyar. Bu sözlere göre peygamberin ne söylediği değil, hangi kabileden olduğu önemlidir. Haşimoğullarının siyasi rakibi konumda olan hiçbir kabile lideri Resul-i Ekrem'in gerçek bir peygamber olup olmadığını dikkate almamıştır. Onlar davetin hakikatini değerlendirmekten çok asabiyetin bir gereği olan kabile rekabetine göre davranmışlardır.

55 En'âm suresi, 50. ayet.
56 İbn Hişâm, es-Sîre, C 1, s. 337-338.
57 İbn Hişâm, es-Sîre, C 1, s. 310, 380-390.
58 Belâzürî, Ensâb, C 1, s. 177.
59 En'âm suresi, 53-54. ayetler.